

[Udenrigsministeren.]

ledning for dermed at sige, at jeg ikke skal forsøge på, jeg havde nær sagt: blot tilnærmelsesvis, at komme ind på alle de konkrete ting, der er rejst her i dag, og det tror jeg også de tilstedeværende gerne vil være fri for. Jeg skal blot tilføje, at det er indlysende, at alle synspunkter, alle forslag, nu vil blive nøje gennemgået i styrelsen, i rådet, i ministeriet. Jeg synes, det har været nyttigt, at vi på en række punkter har fået afklaring, så vi ved, hvor utilfredsheden er, og hvor der er mulighed for at træde nye veje med et folketingsflertal bag.

Jeg vil gerne straks gøre en bemærkning til hr. Honoré. Hr. Honoré gjorde sig — hvis jeg hørte rigtigt — skyldig i en lille fejltagelse, og da der er mange, der gør det, vil jeg gerne have lejlighed til at rette den. Hr. Honoré sagde, at han havde den opfattelse, når han så på 5 års planen, at der var tale om en stigende multilateral bistand, altså at denne 50-50 ligevægt, vi plejer at holde, 50 pct. til hver side, ikke holdt i årene fremover. Det gør den, og det er i hvert fald sigtet, at den skal gøre det. Om det ét år bliver 48 pct. og et andet år 52 pct., er jo ligegyldigt, men princippet er altså, at denne balance mellem tosidet og flersidet bistand skal holdes.

Det, der i 5 års planen får det til at se ud, som om det ikke er sådan, er jo den omstændighed, at vi hvert år forhøjer bevillingerne som følge af løn- og prisudviklingen, og denne forhøjelse går alene ind på de bilaterale statslån for at have et sted at placere den. Det vil altså sige, at når det ser ud, som om vi om nogle år har en forskydning nedad på de bilaterale poster, så er det, fordi man altså ikke i dag ved præcis, hvor meget pris- og lønreguleringen vil have bragt den post op, som bliver reguleret år for år. Jeg husker ikke præcis, hvornår på året det er, men én gang om året lægger vi altså denne pris- og lønregulering til, og den lægges til statslånsposten. Derved skulle, så godt det nu kan lade sig gøre, balancen være i orden.

Så vil jeg gerne takke de ordførere — og det var adskillige, vist næsten alle — der udtalte forståelse for en udvidelse af Danidas stab. Nu er det klart, at det ikke er noget, som folketinget kan afgøre; det er først og fremmest noget, regeringen må spille ud

med. Alle ved også, hvor vanskeligt det er at komme igennem med den slags ting i øjeblikket. Derfor har jeg også nøjedes med at pege på problemet i mit oplæg, men uden at turde sige alt for konkrete ting, for det er jo indlysende, at den vej, jeg skal gå med den sag, er til mine kolleger i regeringen. Men jeg er glad for at have den støtte og den forståelse, som jeg har mødt her i dag.

Så gjorde hr. Honoré en del ud af spørgsmålet om samarbejdet dels med missionselskaberne, dels med Folkekirkens Nødhjælp, og kom også med nogle mere detaljerede forslag i denne sammenhæng. Der vil jeg gerne sige til hr. Honoré, at det jo ikke er noget nyt — det ved hr. Honoré også — at der på en række områder, og det nævnte hr. Honoré også, er samarbejde med kirkelige organisationer, ikke mindst Folkekirkens Nødhjælp. Men jeg synes i og for sig, at flere af de konkrete ting, hr. Honoré nævnte, bedst egner sig til, jeg vil næsten sige noget af en principdrøftelse i styrelsen, hvor i øvrigt Dansk Missionsråd er repræsenteret med en observatør, som hr. Honoré ved. Bortset fra, at styrelsen selvfølgelig følger debatten i almindelighed, så vil jeg gøre specielt opmærksom på og bede styrelsen om at se på, hvad der måtte være mulighed for at realisere af de tanker, som hr. Honoré var inde på.

Så kom hr. Honoré med en meget interessant gennemgang af kriterier for, hvilke lande vi burde støtte. Jeg skal ikke gå ind i den meget lange række, jeg tror, jeg var enig i de allerfleste af dem, men jeg synes, det var vældig nyttigt til belysning af det almindelige princip, vi er enige om. Jeg noterede, at hr. Honoré var enig i støtten til de tidligere portugisiske kolonier. Jeg noterede også som en lidt særlig ting spørgsmålet om de fattige latinamerikanske lande. Der er jo det problem, som hr. Honoré også ved, at en række af disse lande ikke er så forfærdelig fattige, deres nationalprodukt ligger over det, vi plejer at tage som grænse for dansk bistand. Men der er også lande f. eks. Bolivia, som hører til de meget fattige, og der er jo netop ydet udviklingslån til et land som Bolivia. Det er jo ikke vældig længe siden, folketinget gav tilslutning til Danmarks tilslutning til Den interamerikanske Udviklingsbank. Altså, der er en vilje til